

[17a]

Da bih ja tujini tako verna bila,
još bih veču hvalu bila zaslužila.
Ali komu tužim kad ufanja nimam
Ar mi je sujeno da tako prebivam.
Oh stani, ne plači, tužno serce moje,
jur si dosta vžilo tuge i nevolje.
Vsi ljudi govore da sam dobre volje,
Neg ti, Bože, vidiš tužne misli moje.
Odkupitel svita, koji si me stvoril,
od mladosti moje svigdar si me vodil.
Vsamogući Bože, hoti mi pomoći,
nazlobnike moje od mene odvriči.

Amen.

[17b]

[11]

Vsamogući Bože komu su vsa znana
nebeska, zemajlska, skrovna, odtvorena,
pravičan si sudac, prez mita, prez dara,
k tebi sad vapijem ar mi serce zgara.

Poglej, zmožni Bože, nagni vuha tvoja,
obidi s pravicom zemajlska stvorenja,
slušaj dar čudnoga nut očitovanja
Jupiter z Minervu kako se zastaja.

Toliko se čini himbeno stvorenje,
toli mi ti vračaš za drago činenje,
ja tebi dah znati vse moje mišljenje
a ti je obračaš u jalno činenje.

Ne bi to učinila kača jadovita
nit ptica nemilna ka pod nebo lita
ne bi zvir najljuča ka se kervjom pita
kaj mi ona učini, tere još ni sita.

[18a]

Ki če se jur sada v tujega ufati
kad me tako bližnja htela podkopati
ka mi veče biše neg sini i brati
sad mi se neverom začela kazati.

Moram kod po vitru jadro obernuti
takovomu činenju skrovna se kazati
zato će me od sad takovu imati
da me belim dnevom neće moć poznati.

Ali neka bude kada je nje volja
naj se š njom raspita od sad ljubav moja
buduč da drugači ne dočkam pokoja
ah moje žalosti prez mire i broja.

Kinča stvora jakost ku poče hlepiti
hteč s tim vernost, stalnost moju oduriti,
Al' ju će ufanje verlo ukaniti
morat će tri grobe još pervo viditi.

[18b]

Štima li da b' s[e] i to moglo zatajati
il' skrovnim zakonom pred manom zakriti
al' mi naj veruje rado Bog da znati
ki će pravičnomu krivo dodijati.

A najmre iz darov dragoga kamenja
štimam da ne spoznam ljubavi znamenja
po kojih su dana stalnost i ufanja
na moju nevolju i žitka skončanja.

Zato naj ne misli ar ču je paziti
od sad u napridak kud će me voditi
lipimi farbami kak će me mutiti
za koje joj hoće sam Bog plača biti.

Zato, zmožni Bože, tomu sudac budi
ali vim zaslužnim udarcem ne sudi
dosta je kaštige kad se razum zbludi
svoju vridnu pamet da si zaman trudi.

[19a]

I od tebe, Eho, drugo sam čekala
v kom sam svigdar pravo ufanje imala
vse sam to rad tebe ja dosad mučala
s tobu se zastati naskorom ufala.

Ali i kuliko da utišim žalost
i tuju odvernem nekoristnu vernost
hotih ti s popivkom stužit nezahvalnost
ne znam češ li poznat ka je u njoj skrovnost.

Amen.

[19b]

[12]

Oh, Sunce, jur te je davno oblak zakril
tamna noč tere mrak jur je zemlju pokril
jur volak ne vozi pluga, niti brane,
oroslan spi v lozi, jur ne išče hrane.

Što je koda živo, sada jur počiva
tužna misal moja i sad nima mira
nije dan, nije noč, ni vrime nijedno
kada moje serce ne tuži preželno.

Ali komu tužim kad ufanja nimam
jer mi je sujeno da tako prebivam

i nasladnost svita za[v]sima ne kušam
neg vsih ljudi čemer nad sobom ponašam.

[20a]

Ah kadi ste sada, strašne morske ribe,
kamo ste jur pošle vi, plahe zvirine
sad se naplatite nad životom mojim,
moje meso mladim odnesite svojim.

Da jur konac primem i večje ne tužim
i ufanje dalje zaludo ne nosim
što mi sriča druge prez truda poviša
to mene nesriča prez konca poniža.

Stojim va vom gradu kod sužanj v tamnici
suznim prolivanjem tužeč se v hižici
bolje da b' se bila nigdar ne rodila
nego da sam v tugu ter v žalost dospila.

Oh stani, ne plači, tužno serce moje
jur si vnoge tuge vžilo i nevolje

jedan je Bog v nebu, ki ti če pomoči
nazlobnike tvoje od tebe odvriči.

[20b]

Odkupitel svita koji si me stvoril
od mladosti moje vsigdar si me vodil
ne daj da u tugah žitak moj izveršim,
neg mi kaži milost, ponizno te prosim.

Daj Bože veselje ali smerti vrime
listom dušu moju u milost da prime. Amen.

[13]

Kada bih prijela tvoje tužne verse
i z njih razumila što ti je najteže
zato v sercu momu veruj tuge leže,
kod tebi kojoj su postavljene mriže.

[21a]

Oh ču te spodobit žalostnoj Olivi
koja iz perv konca nesrično svit živi
oh svicki nazlobi bihu tomu krivi
još ju ni ostavil on Bog ki je pravi.

Tužbe vnoge imaš prot hudoj nesriči
to si kod Oliva mirovno terpeči
u žalostnom sercu vesela kažući
misli si vtrudila počinka iščući.

Ar, oh da b' moguće, ter ti pomoć mogla
vse žalosti tvoje rada bih podnesla
listom da b' tih vernost serca iskazala
za sriču veliku bih si to deržala.

[21b]

Razum, pamet, vazdar to je pomoć tvoja
š njom slape premažeš silenoga mora
i vnoga terplenja koja su prez broja
i ta sa pokrivaš kod zemlju zelenja.

Jako serce imaš, štimam
ar si vnoгу tugu u nje zatvorila
ar Samsona jakost da b' u sebi imala
ne bi si z naturom* veće pomoć mogla

---

* U rukopisu: *Natorum*.

Nazlobnike tvoje vazdar si premogla
od nikogar toga nisi iskat dala
z razumnim davanjem vazdar odbavljala
otajne žalosti nisi pokazala.

[22a]

Ar v Boga se ufaj, ne straši se ništar
pomoči još vekše neg od njega čekaj
hoče te obranit, u tom dvojnbe* nimaj,
nazlobnike tvoje če kaštigat, to znaj.

Još ču te prositi, nimaj zamiriti,
tužnih versov stanjem da te smim truditi
Ako ti prem ništar ne morem pruditi
Ali serce moje nemre počinuti.

[14]

Ja li jesam Adamova: najveća kći sagrišila
da me moja zospet znova: strašna žalost zalipila.

Sam Bog veli da j' zadosti: jednoč grihe plakat pravo
da zač mi je turobnosti: i prez griha već neg pervo.

[22b]

Vnogim jesam spodobila: moje tuge ter žalosti
al se jesam ukanila: jer jim ništar ni zadosti.

Vsi mudri mi govorahu: da iz tuge radost shaja
i vnogi s tim ozivljahu: al se meni to ne zgaja.

Jer sam i sad v tužnom plaču: turobnostjum odivena
kod me i sam večkrat začu: ki prut meni več neg stena.

Ako ravno plačno lice: černim šlarom gusto skrivam
ali mi se tužno serce: vtoplje v tugi v koj prebivam.

Ter se jošče zmislit neče: ki razumi misal moju
v koj me žalost skončat hoče: ak' ne pusti tverdost svoju.

Još vlovljena drobna ptica: u kerletki odpočiva
neg turobnost moga serca: vtoplje v tugi v koj prebiva.

Još u moru riba najde: slatku kaplju za življenje,
samo žitak moj ne znade: neg za čemerno mišljenje.

[23a]

Vnoge v ognju živu stvari: u plamenu veseleč se
neg moje se serce pari: zdihavanjem pogubeč se.

Plemenitija od zemlje: ak' sam ravno z Evom žena
Kaj mi za vsim svitom bolje: kad sam v tugah zatvorena.

Elementa ču prositi: koji zderže vse stvorenje
da b' mi htili posuditi: pravu radost za življenje.

Nagni se jur zrak ljubavjom: žarki oganj ogrij mene
rasti zemlja rosom pravom: pred neg žitak moj povene.

Ti pak, Bože Stvoritelju: ki sam vidiš žalost moju,*
daj stvorenju tvomu želju: u radosti, u pokoju.

Amen

---

* U rukopisu najprije *radozt*, a zatim ispravljeno u *fadozt*, što treba pročitati po smislu: *žalost*.

[23b]

[15]

Je li kadi što tverdije
od mramora okornije
da je li što mlahavije
od kapljice gingavije?

Vim če razbit kaplja kamen
svojim gustim opadanjem
stalnim svojim polivanjem
iz visine udaranjem.

Stani, serce, od žalosti
oberni se jur k radosti
veselje ču t' povidati
komu češ se radovati.

[24a]

Silna mora Eho zmožan
glasuje se bit mi veran
ki mi pervo bil okoran
spoznaje se bit umehčan.

Zato če se veseliti
Stvoritelju zahvaliti
ki ti je dal dočekati
skrovnu ranu izvračiti.

Neg te, Eho, ču prositi
nimaj toga preminiti
što si počel skazivati
ne daj mi več tugovati.

Ni l' ti bolje z manom stati
neg v puščinah prebivati
v tuje vile se ufati
ke te žele zapeljati.

[24b]

Verna sam ti vsigdar bila
ni[t] se v tugi zneverila
ni v veselju preminila
s čistim srcem te ljubila.

Eho, u te ču ufati
da češ ljubav povekšati
pravu vernost obderžati
u jedinstvu z manom stati.

Henaj, ada, zdihavanje
suzno moje prolivanje
ovo prijeh jur ufanje
da ču živit povoljnije.

Če bit Bogu na poštenje
prijatelom na veselje
nazlobnikom na žalenje
nam na dušno zveličenje. Amen.

[25a]

[16]

Jur sam zdihavanjem nebo napunila
suzami mojimi vode povekšala
čemernim mišljenjem vse strani obašla
a z mučanjem vnogim serce si skončala.

Posluhnut me nečeš, ti voda tekuča,
pred očima meni ka si prohodeča
s kim ti bolje skrovnost ja odtvaram serca,
s tim ti jesi bolje noć i dan bižeča.

Kamo goder moje uprem plačne oči
vidim vsa stvorenja da su veseleči
samo moja mladost sahnuč suze toči
ništar joj iznajti ne morem k pomoči.

[25b]

Tako li češ, ada, odbižat mi mladost
tu li jesi meni obitala radost
meni, da kad zvučem černinom turobnost
da me stoperv očes porinut v čemernost.

Oh, dvakrat blažena černina bijaše
š njom mi se vse veselje serca odbijaše
tverdo serce moje onda ne poznaše
u nestalnoj sriči ar odviš dvojaše.

Nasladnost mišljenja onda ja imahi
vnoga vridna serca dvoreč me vidjahi
bižeču ja mladost malo promišljahi
okornostjum ljudi odviš neg hranjahi.

[26a]

U vrime i v sriču odviš sam dvojila
očitim sam srcem strile prijemala
u vsem nemogućnost nego spoganjala
zdihavanju k meni posluh nisam dala.

Pervo jesam žalost izvana nosila
u sercu, al vindar slobodna sam bila
štimahi da z farbom bum se veselila
ovak zvan i znutra veselo živila.

Prepreženu mrižu nesriče ne vidih
kot nedužna ptica nut u nju ja dospih.
Vsu slobodu moju oni čas izgubih
Udilje si serce čemerno občutih.

[26b]

Sužajnstvo to moje vnogi žalovaše
koji me u sercu svojemu ljubljaše
ali si to pomoč kako ne znadijaše
povoljno dam je, ar sami štimaše.

U kerletki, ada, sada moram živit,
suznim prolivanjem serce moram hranit,
ki bi za me pervo vazdar gotov umrit
iz dalka me mora zdihavanjem gledit.

Oči pervo moje serca su ranila
a sad ih je suzna magla* tak pokrila
da vsa koja gledam jesu potunila
vsu lipotu svoju v škurost obernula.

Kot Eva z jabukom paradiš izgubih
učinjenu grišku očivisto vidih
prisege obite verovati ne htih
misto žitka smert si telovnu uhitih.

---

* U rukopisu riječ *magla* dopisana ponad retka.

[27a]

Tebe za svidoka, Dunaj, ču zazvati
vnoge skrovne misli ke ti dah s[h]raniti
u vike je moreš jur sad zakopati
ar mi večé, vidim, jur nete pruditi.

Tu li ja od tebe zaslužih zahvalnost
kad ti serca moga vsu zaufah skrovnost
zač nisi izgubil slapov tvojih jakost
pervo neg me va n[j]u prinesal si žalost*.

Od ognjene iskre v plamen sam dospila
nimam kaplje takve ka b' me ohladila
odbižalo me je jur pervo veselje
ono se obreru v pelin, žuhko zelje.

Vsakomu stvorenju drugomu je dano
Tovaruštvo uzet komu je povoljno
Samo človičansko serce neg nevoljno
Živit mora ondi kdi mu ni ugodno. Amen.

---

* Nejasan stih.

[27b]

[17]

Ne morem jur dalje, k tebi ču vapiti
ki si me iz ništar dostojal stvoriti
hočeš li stvorenje tvoje tak poterti
u slapih žalosti za[v]sim utopiti.

Dal si mi, ne tajim, ti milošču vnoгу
Razum, zdravje, mladost u gospockom rodu
ugodna da bihi ja vnoгу narodu
k koncu moram dospit ja u ovu škodu.

Mene koji ljubi, ne bi mi odsujen
jednako je z manom u žalost postavljen
otajnim čemerom u sercu izranjen
nit živit nit umrit, neg terpit odlučen.

[28a]

Vi ptice po zraku koje kud letite
Zdihavanje moje goram razglasite
vi curki pod zemlju koji prohodite,
vsiм glubinam žalost moju očitujte.

Pronašajte vitri, oh, mišljenja moja,
neka z nami tuže drivja i kamenja
tako tužno serce rane istuguje
i visine glasov u sercu začuje.

Stani ter ne plači prez ufanja dalje
hoče ti još dojtí vrime i veselje
stalnost, vernost tvoja i čisto mišljenje
najti te pri Bogu, veruj, smilovanje.

Da budeš živila i ti još povoljno
vrime ti se spravlja ko ti bu ugodno
počinak češ imat s onim još u jedno
zbog koga sad imaš serce tak čemerno

[28b]

Pazi, ada, mladost tvoju tak ne gubi
lipe oči tvoje suzami ne topi,
sahranit je moraš još drugoj potrebi.
živit češ povoljno, ne bud' ništar v dvojnbí.

Amen.

[18]

Kot u mrižu zatirana ptičica
prez ufanja i veselja zdvoječa,
k smerti se jur približava čemerna
Što ja drugo na se čekam nevoljna.

Istina je što se drugda govori
i razuman, ta se nigda prevari
lahko j', bogme, ukaniti ribicu,
misto meda čemer loveč z vustnicu.

[29a]

Verovala, ah, da jesam ja tebi
za kinč tebe izibrala ja te bi
mi jur sada ki b' mi serce obradoval
u meni je ljubljen plamen ugasil.

Oh, kako ja onda sebe izgubih
kad se s tvojom slatkom ričjom prevarih
na cukornu kod vudicu ja posdrih
da ovako z manom bude, ne mislih.

V era tvoja zač me dala iskončat
ter za malo ovak mene iskončat.
Ne štimaš li da te more Bog spetiti
vsu okornost tvoju k meni potreti.

[29b]

Što sam doslje iz serca želila
u tom mi se je sada volja spunila
da se budem s onim veselila
koga nisam vnogi dan vidila.

Od veselja ne znam što ću reći,
da si došla tako v dobroj sriči,
želila sam tvojih lipih ričih
kih poslušat sad ću veseleći.

Radujem se kad rič tvoju čujem
ruke tvoje ponizno celujem
s pravoga te serca pozravljujem
vernost tvoju znovič očitujem.